

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Гнезділов Сергій Олексійович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частинам першій, другій статті 24 Конституції України приписи:

1) частини восьмої статті 176 Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року № 4651–VI (далі – КПК України), згідно з якою: *„Під час дії воєнного стану до військовослужбовців, які підозрюються або обвинувачуються у вчиненні злочинів, передбачених статтями 402-405, 407, 408, 429 Кримінального кодексу України, застосовується виключно запобіжний захід, визначений пунктом 5 частини першої цієї статті“*;

2) абзацу восьмої частини четвертої статті 183 КПК України, згідно з яким: *„Під час дії воєнного стану слідчий суддя, суд при постановленні ухвали про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, враховуючи підстави та обставини, передбачені статтями 177 та 178 цього Кодексу, має право не визначити розмір застави у кримінальному провадженні щодо злочину, передбаченого статтями 109–114², 258–258⁶, 260, 261, 402–405, 407, 408, 429, 437–442¹ Кримінального кодексу України“*.

На думку автора клопотання, оспорювані приписи КПК України мають дискримінаційний характер, оскільки створюють системну дискримінацію військовослужбовців за ознакою професійної приналежності, а також порушують принцип рівності громадян перед законом, оскільки прирівнюють військовослужбовців під час дії воєнного стану до особливо небезпечних злочинців, визначаючи безальтернативно запобіжний захід у вигляді тримання під вартою окремих категорій осіб. Заявник вважає, що порушено його право на свободу та особисту недоторканність, гарантоване статтею 29 Конституції України.